

дошли. Да рачатъ да ме взематъ на колата, кога тръгнатъ. Да замина и азъ по свѣта. Да видя, какъ живѣятъ далечнитѣ хора: какви дрехи носятъ, какви пѣсни пѣятъ, какви думи си хортуватъ, когато се срѣцнатъ по кладенцитѣ, китятъ ли се съ кръвено цвѣте по челата си. Че ми е много домъчнѣло тукъ да стоя и къмъ Неновата ковачница да гледамъ.

Нека отида съ уруцитѣ въ тѣхното село. Нека стана ханѣмка черноока съ бѣло фередже. Ще тѣка червени пояси и пѣстри чорапи ще плета. Всѣка вечеръ на кладенеца за вода ще ходя съ писани котли. И ноктитѣ ми ще сж каносани. Боже, какъ ли ще стана друговѣрка! Кога налѣя, ще седна на плочата и ще го чакамъ да дойде по дългия, далечения пѣтъ. Дано дойде да ме отърве отъ уруцитѣ моя Нено, ковача.

Черния Нено.

*

Богъ да прости дѣда, че е посадилъ и отгледалъ градината. Има кжде да се чотуля и да си поплача.

Стана сутринъ и влѣза презъ врачката. Слънцето се показва задъ рѣжната широка пола — голѣмо и окървавено. Ще чернѣе и днесъ земята. Пчелитѣ излизатъ отъ кошеритѣ, жижатъ, лутатъ се насамъ нататѣкъ, отъ цвѣте на цвѣте. Много сж смѣшни. Приказватъ си на кжде да отидатъ за медъ: